

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χερτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ. Ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἐληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Κάτωθεν τοῦ πύργου ὁ στρατηγὸς ἀπευόμαζε τὴν στερεότητα τῶν τοίχων.

— Ἰδοῦ, εἶπε τῷ δὲ Πρέλ, στερεὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὅποιον θὰ ζήσῃ περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς. Διάβολε! ὅποια φωλεὰ ἀετῶν.

— Τί λέγετε, στρατηγέ, θ' ἀνέλθῃτε;

— Σὺς περιμένω. Εἶναι ὀρνομώτερον.

Ὁ στρατηγὸς οὐδαμῶς διανοεῖτο ν' ἀνέλθῃ τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας τὰς ἀγούσας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου.

Ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήρχοντο αὐτοῦ ὁ κόμης καὶ ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ.

Ὁ Μάξιμος μόνος ἐπεχείρησε τὴν ἀνάβασιν.

Μόλις φθὰς εἰς τὸ διάστημα ἐξεπλάγην ἀκούσας φωνὰς ζωηρὰς συζητήσεως. Προ-

χώρησε μετὰ προφυλάξεως καὶ μετ' οὐ πολὺ εὐρέθη ἐνώπιον τῆς ἐρωμένης τοῦ φίλου του, ἣν ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ προσεπάθει νὰ παρηγορήσῃ.

— Ἀφετέ με, ἔλεγεν ἡ νεῦνις ἡ ζωὴ μοὶ εἶναι ἐπαχθὴς. Ἦθελα νὰ τιμωρηθῶ διὰ τὴν ἀφροσύνην μου ριπτομένη ἀπὸ τοῦ ὕψους τούτου καὶ θραύουσα τὴν κεφαλὴν. Νὰ παραδοθῶ εἰς τὸν ἄπιστον ἐκείνον! Νὰ πιστεύσω τὰς ὑποσχέσεις του καὶ τὰς δολοπλοκίας του! Εἶναι ἀπελπιστικόν!

Αἶφνης εἶδε τὸν μαρκήσιον ἀτενίζοντα αὐτὴν μετὰ συμπαθείας.

— Σεῖς! ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ἐγώ, ναί, ὅστις σὺς λυποῦμαι ἐξ ὅλης καρδίας. Εἰσθε ἐδῶ;

— Ναί.

— Ἠκούσατε τὰ πάντα;

— Τὰ πάντα. Τὴν εἶδα γονυκλινῇ ἐνώπιον τῆς νεάνιδος ἐκείνης, ἥτις ἀξίζει πλείοτερον αὐτοῦ, καὶ προσπαθοῦντα νὰ ἀπατήσῃ καὶ αὐτήν. Ἠκουσε τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του καὶ τῆς καταφρονήσεως διὰ τὰς ἄλλας.

Αἶφνης δὲ παραφερομένη ὑπ' ὀργῆς:

— Σεῖς, ὅστις θὰ τὸν ἐπαινίδῃτε, ἀνέκραξεν, εἶπατε αὐτῷ ὅτι μὲ εἶδατε, ὅτι ἐκ τύχης ἐγενόμην μάρτυς τῆς ἀτιμίας του, διότι μόνον σκοπὸν ἔχει νὰ συνετερισθῇ τὴν περιουσίαν τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης. Εἶπατε αὐτῷ ὅτι εἶνε ἐλεύθερος, ὅτι δὲν ἔχει τι νὰ φοβηθῇ ἀπὸ ἐμέ· ὅτι ἡδυνάμην νὰ ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ, ἀλλ' ὅτι δὲν τὸ ἐπαρξά, διότι οὔτε νὰ σκεφθῶ πλέον δι' αὐτὸν θέλω. Εἶπατε αὐτῷ ὅτι ἡ ἀποστορφή ἐξήλειψε τὸν ἔρωτα ἐκ τῆς καρδίας μου, ὅτι θὰ αἰσχυρθῶ νὰ δώσω τὸ ὄνομά του εἰς τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον φέρω εἰς τὰ σπλάγχνα μου, καὶ τὸ ὅποιον θὰ ἐπρωτίμων νὰ ἴδω νεκρόν, διότι τὸ ὄνομά του εἶναι ὄνομα ἀνδρὸς καὶ ὑποκριτοῦ, ὅτι ἡ μόνη μου θλίψις εἶναι ὅτι ἐκ τῆς ἀτιμίας, τὴν ὁποίαν μοὶ προσῆψε, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θέσω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν χεῖρα ἀνδρὸς ἐντίμου, ὅτι δὲν θέλω νὰ μὲ ἴδῃ. Εἶπατε τέλος αὐτῷ ὅτι μοὶ ἔχει

ὑποσχεθῇ τοὺς τίτλους του, ἀλλ' ὅτι τὸν ἀπαλλάσσω πάσης πρὸς με ὑποχρεώσεως, διότι θὰ ἡσχυρόμην νὰ καλῶμαι κόμησσαι δ' Ἀμβαρῆς.

Ὡμίλει μετὰ πολλῆς ζωηρότητος. Ἡ ὀργὴ ὑπερέχειλινεν ἐν αὐτῇ. Ἀλλ' ἡ ἐξέγερσις αὐτῇ ταχέως παρῆλθε καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν ἐξευρύθρων παρειῶν της.

Ὁ δὲ Πρέλ προσεπάθησε νὰ καθησυχάσῃ αὐτήν.

Ἐκείνη ἀπόθησεν αὐτὸν ἐλαφρῶς.

— Δὲν μνησικακῶ ἐναντίον σας, εἶπεν αὐτῷ. Σεῖς εἰσθε καλλίτερος ἐκείνου. Ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἡδύνασθε νὰ μοὶ ἀποκαλύψῃτε. Προσπαθήσατε νὰ μὲ κάμειτε νὰ τὸ ἐννοήσω. Δὲν ἤθελα νὰ το ἐννοήσω· τόσον ἥσαν φοβερά. Εἰσθε φίλος του καὶ μεταξὺ σας δὲν προδίδεσθε. Χαίρετε! Δὲν θὰ ἰδωθῶμεν πλέον. Ὅτι μοὶ ἐνθυμίζει τὸ παρελθὸν τοῦτο μοὶ εἶναι ἀφόρητον. Θὰ ἀρχίσω νέαν ζωὴν.

— Τί θὰ πράξῃτε;

— Ὅτι δυνήθω.

— Μὴ λησμονήσητε ὅτι ἔχετε φίλους ἀφοσιωμένους. Θὰ ἐπανέλθῃτε εἰς Παρισίους;

— Τὸ ἀγνοῶ.

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὺς ἐπαινίδω;

— Πρὸς τί;

— Δὲν μνησικακεῖτε ἐναντίον μου;

— Ἀ! ὄχι. Ἐκείνον μόνον οὐδέποτε θὰ συγχωρήσω καὶ ἐμαυτὴν ὅτι τὸν ἐπίστευσα. Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἣν ἐκεῖνος ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του.

Κάτωθεν τοῦ πύργου ὁ κόμης καὶ ὁ στρατηγὸς ἀνυπομόνουν.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἐριππος ἀπεμακρύνετο βάρδην εἰς τινα ἀτραπὸν.

Ὁ μαρκήσιος ἐσφιγξέ τελευταῖον τὴν χεῖρα τῆς κρεολῆς.

— Δὲν σὺς ἀποχαιρετῶ, εἶπεν αὐτῇ, θὰ σὺς ἐπαινίδω!

Καὶ ἐξηφανίσθη ἐν τῇ ἐλικοειδεῇ κλίμακῃ.

Ὁ ἦχος τῶν βημάτων του ἀντήχει ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν σκοτεινῶν διαδρόμων,